

אזכרת חג

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל בער אודסר בן ר' אייזיק שלמה, זצ"ל

השבת של רבי נחמן מברסלב

קח לך עגל בן בקר לחטאת ... (ויקרא ט"ו, ב')

כל המניעות העוברים על האדם, כולם הם בחינת כח המכריח, שרוצים להכריח את האדם ולהרחיקו מהקדשה. אבל כשמתגברין למשך עצמו תמיד אל שרשו, אל נקדת האמת, אל מקום שנחצב נשמתו משם, ועיקר הכל הוא הצדיק האמת, אזי בקל יתגבר על הכח המכריח, כי כח המכריח הוא רק לפי שעה, לפי הזמן שיש לו כח להכריח ולרחק, אבל בסור המכריח ישוב מאליו למקומו ושרשו על ידי כח המושך, שהוא נשאר קיים לעולם. ועל כן כשיתגבר להמשיך את עצמו ברצונו תמיד אל נקדת האמת, ששם עיקר כח המושך האמתי, אזי בודאי יתבטל כח המכריח וישוב אל מקומו האמתי, ואז יהיה לו טובה גדולה מה שהיה לו כח המכריח שהיה מרחיקו, כי רק בשביל זה בא לעולם, שיעסק במלחמה זו ובאמנות זאת, להגביר כח המושך על כח המכריח, ואז נעשה מזה כלים נפלאים ותקונים גדולים, כמו שנראה בחוש גם בגשמיות, שר"ב האמנות של הכלים נפלאים שנעשים בחכמה גדולה, שקורין "מאשינעס", הכל הוא על ידי חכמת כח המכריח וכח המושך, וכן במלאכת המורה שעוה ושאר כלים נפלאים, כמבאר בפנים. וכמוכן גם ברוחניות, כי טבע הנשמה להיות נמשכת תמיד אל שרשה העליון, ששם כח המושך האמתי, אך הכריחו אותה לירד לזה העולם, שכלו בכלל הוא בחינת כח המכריח נגד הנשמה שכסופה ותשוקתה תמיד נמשכת למעלה לשרשה, אך כל כוונתו יתברך כדי שתתגבר בכח המושך על כח המכריח, ואז תהיה מושכת אחרים עמה ואחרים לאחרים, כמו הגלגלים והאופנים של הכלים הנ"ל. וכל מה שמתגבר כח המכריח ומרחיק ביותר, נעשים על ידי זה כלים נפלאים יותר ויותר, למי שבקי בהאמנות לכוון המידה איך להגביר כח המושך בחכמה נפלאה שיפעל פעלת אמנותו. וזה שכתוב אחר פסוק: ויהי ביום השמיני, קח לך עגל בן בקר לחטאת. ופרש רש"י: לכפר על עוון העגל. כי עתה נתהפך הכח המכריח ועולה לקרבן שהוא בחינת מה שמעלין עגל בן בקר דייקא לחטאת, כי משם, מבחינת שור ועגל, משם בעצמו השתלשלות יניקת העבודה זרה של עגל שהתגבר מסטרא דשמאל כידוע ששורש היצר הרע מסטרא דשמאלא שהוא בחינת שור ועגל, כמו שכתוב: ופני שור מהשמאל. וצוה ה' יתברך להעלות דייקא העגל לחטאת להפך כח המכריח אל הקדשה, כי אחר כך כששבין נעשה תיקון נפלא על ידי זה דייקא כנ"ל. (לקוטי הלכות – הלכות יום-טוב ה', אותיות א' ג')

סיפור

(כוכבי אור – להודיע, ט)

דבר פעם אחת מהדרך הקדושה של הנעור בלילה שגלה אדמו"ר זצ"ל ואמר אז בזה הלשון: עוד יהיה זמן שיהיה הדרך הזה דרך כבושה לרבים (כמו עכשיו היא דרך כבושה לרבים להניח טלית ותפלין בכל בקר), ואודות הפחדים שיש בזה, אמר שעל זה נאמר מה דאיתא בזוהר הקדוש פרשת שלח בעניין הליכת כלב לחברון להשתטח על קברי האבות, ולא נתיירא מהענקים. ואיתא שם על זה, "מאן דאיהו בדוחקא לא אסתכל מידי, כך כלב בגין דהוה בדוחקא לא אסתכל מדי, ואתא לצלחה על קברי אבהו" וכו'. וכן כל אדם מי שיודע ומחשב עצמו היטב, שכהרף עין יפרחו ימיו ויצטרך לתן דין וחשבון מכל מעשיו ולא יותרו לו על שום דבר וכו', מי שמחשב את עצמו על כל זה בודאי לא יביט על שום מניעה מהפחדים וכיוצא. ומכל שכן שבאמת אין בזה שום פחד כלל כמו שאמר אדמו"ר זצ"ל בפרוש בעת שדברו לפנינו מזה, ואמר שאם היה לו בן יחיד היה משלחו יחידי בלילה לשדה ולא היה חושש לשום דבר. ואמר זאת על כל אדם שאין לפחד כלל משום דבר (כי שלוחי מצוה אינן נוזקין - (פסחים ח:), - בפרט מצוה כזאת).

עצות ותפילות

על-ידי שמירת הברית זוכין לתפלה

(לקוטי עצות, ברית פגמו ותקונו, א').

עקרא דיצרא בישא הוא על עריין, והוא עקרא דמסאבותא, על-כן צריכין לידע שעיקר הנסיון של כל אדם בזה העולם הוא בתאוה זאת, אשרי הזוכה לנצח המלחמה (לקוטי עצות, ברית פגמו ותקונו, ב').

רבונו של עולם, "נוהג כצאן יוסף יושב הכרובים הופיעה" עלינו ברחמיך הרבים אור קדשתך שימשך עלינו קדשה וטהרה, באפן שנוכל לכוף ולהכניע ולשבר את יצרנו הרע, ונוכה ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, שנהיה כלנו אנחנו וזרענו שומרים את הברית קודש, ותעזר לנו תמיד, ותצליל אותנו ברחמיך העצומים וחסדיך הגדולים מכל מיני פגם הברית חס ושלוש, הן במחשבה הן בדבור הן במעשה, בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון, הן בחוש הראות הן בחוש השמיעה הן בשאר חושים. בכלם נהיה קדושים וטהורים בקדשת הברית בלי שום פגם והרהור כלל. כי ברחמיך הרבים בחרת בנו מכל האמות, ורוממתנו מכל הלשונות, והבדלת אותנו מכל טמאותיהם ומכל תועבותיהם, כאשר כתבת לנו בתורתך, ואבדל אתכם מן העמים להיות לי. וקראת אותנו כלנו בשם צדיקים. כמו שנאמר, ועמך (ישראל) כולם צדיקים:

כל מפרסת פרסה ושעת שסע פריסות מעלת גרה בבהמה ...

(ויקרא י"א, ג')

ידוע שבהמות טהורות וחיות טהורות הם מבחינת נגה, בחינת תרגום, שהוא מערב טוב ורע; והמינים הטמאים הם מבחינת השלש קליפות טמאות, שהם כלו רע לגמרי. ועל כן הבהמה טהורה, הסימן שלה, שהיא מעלת גרה ומפרסת פרסה. כי ידוע שבכל הדברים שבעולם יש בהם ניצוצות הקדשה, הינו בחינת נפשות קדושות שנפלו ממדרגתן מבחינת מדבר ונתלבשו בחי או בצומח, ואחר כך כשהחי אוכל הצומח, אזי עולין הנפשות מבחינת צומח לבחינת חי שהוא גבה ממנו במדרגה, אך מחמת שאין זה תכלית שלמותן עדין, כי עיקר השלמות לחזר למעלתן לבחינת מדבר, על כן כשבהמה טהורה אוכלת הצומח, ומחמת שבהמה טהורה היא מבחינת נגה ומערב בה טוב גם כן, על כן הנפשות שבצומח אינם נלכדים ונאסרים שם כל כך, וזוכרין עדין את מעלתן, ועל כן אינם יכולים לנוח ולשקט שם בהחי הטהור, כי מתאווים לעלות לבחינת מדבר, ועל כן חוזרין ועולין בכל פעם מבטן הבהמה אל צווארה ואל פיה, ששם סמוכין ביותר לכלי הדבור שבמדבר, ועל כן היא מעלת גרה; אבל המינים הטמאים לגמרי אינם מעלין גרה, כי הנפשות המלבשות בהמאכל שאוכלים תכף כשבאים לתוך הטמאים, אזי נלכדים ונאסרין שם כל כך עד שאין יכולין לזוז ממקומן בבחינת "נתנני ה' בידי לא אוכל קום", ועל כן אינם מעלין גרה; וכן, להבדיל, האדם אינו מעלה גרה, כי אדרבא כשהנפשות הנ"ל באים לתוך גוף ישראל הם נחים ושקטים שם כי זכו לעלות למעלתן, לבחינת מדבר דקדשה, ובכח האכילה

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

אנא ברחמיך הרבים, אל תעשה תורתך הקדושה פלסטר חס ושלוס, כי בדרך אמת וקיים לעד. על כן עשה עמנו בחסדך, ועזור לנו שנהיה באמת בכלל צדיקים על ידי שתזכנו להיות משומרי הברית, אשר על ידי זה לבד יאות לנו להיות נקרא בשם צדיק, כמו שהודעתנו על ידי חכמיך הקדושים, שאין נקרא בשם צדיק כי אם מאן דנטיר ברית: ובכך כשם שעזרת את יוסף צדיקך בשעה שבא לידי נסיון והצללת אותו ונתת לו כח להתגבר על יצרו, כן יהמו נא מעיך ורחמיך עלינו, ותזכנו בזכות וכח יוסף הצדיק, ותתן לנו שכל חכמה ובינה ודעת וכח וגבורה דקדשה, באופן שנוכל להינצל מכל מיני פגם הברית, ונוכל להתגבר על יצרנו. וזוכה שתהיה מחשבתנו קשורה ודבוקה בקדשתך תמיד בלי הפסק רגע, למען יהיה לנו כח על ידי זה לסדר תפלתנו לפניך כראוי בלי שום מונע ועיכוב ובלבול, באופן שתתקבל תפלתנו לפניך, ויכמרו רחמיך עלינו ותשיב פניך אלינו. ותמהר ותחיש לגאלנו ותביא לנו את משיח צדקנו, ולמען עשה ולא לנו. ועזרנו שתהיה תפלתנו מסדרת כראוי, ותתן בנו שכל ודעת שנוכל לכלכל דברנו במשפט, ולא נכשל באמרי פינו, ולא נטה בתפלתנו לימין ולשמאל מן הדרך הישר והאמת (לקוטי תפילות א', מתוך תפילה ב').

מכתב

(ספר אפי הנחל - חלק ב - מכתב מ')

מחמד לבי ועיני, השזור וקלוע בחבלי עבותות אהבה אל הצדיק שהוא חידוש פלא נורא כזה שלא היה ולא יהיה כמוהו, שיש לו כח בקול תורתו להפך כל העולם מרע לטוב להעלותם ולתקנם בתכלית השלמות, והוא עיקר החידוש והפלא של כל הבריאה, והוא יגמר הכל כרצונו להביא הכל אל התכלית הטובה האמתית.

אהובי, אחי, נפשי ולבי, מתוקף אהבתי אליך אהבה אמתית שאין לה גבול, אינך זו ממחשבותי אפילו שעה אחת, ותמיד אתה נרשר לבלי להרבות בתפלה ותחנונים על ישועת נפשך. לאשר ה' יתברך ואני ואתה יודעים פנימיות לבך הטוב והישר הכוסף ומשתוקק ומתגעגע בכלות הנפש לטוב ולשלם מוחו וחכמתו לגמרי, ולהמשיך על עצמו ועל כל ישראל רוח חכמה, רוח נבואה של הצדיק האמת המגלה אלקותו ואחדותו וממשלתו יתברך לעין כל עין בעין.

אחי יקירי, עד עכשיו הייתי מצפה לביאתך, ומאליך תבין גדל הצער שהיה לי על שלא הגעת, אך בודאי הכל לטובה. אם אף שמונעים אותו מדברים שבקדשה וגם אפשר שאינו מתגבר כראוי כנגד המניעות, אף-על-פי כן חלילה לך אחי מליפול בדעתך מחמת זה, כי דרכי ה' נשגבים מאד מאד, וכבר הודיע לנו הצדיק בפרוש שאפילו כשאינו מוציאין מכה אל הפועל מה שחפצים איזה דבר שבקדשה, אף-על-פי כן הרצון בעצמו טוב מאד, והלוואי שנאחו בזה, שיהיה הרצון על כל פנים חזק מאד לה' יתברך ותורתו, כאשר כבר דברנו בזה הרבה. ותהלה לאל רצונך טוב וחזק מאד להתקרב להצדיק וללכת בדרכי עצותיו. ה' יודע האמת, שקשה עלי מאד עניין הכתיבה, אולם שמתי את לבי לכתב, בדורותינו אלה אשר הלבבות הולכים ונתמעטים בעצם החשך הזה.

דע אחי, כי כל מה שהיה נעשה עמנו כל ימי חיינו וכל מה שנעשה בעולם, הכל מרמז בתורתו הקדושה של רבנו ז"ל, וכל מי שישים את לבו לזה ישתומם ויתפלא.

צריך לשים לב להתבונן על דרכי ה' והנהגותיו ונפלאותיו שעושה עמנו בכל יום ובכל עת, חסדים נפלאים ונוראים על-ידי הצדיק האמת שמודיע ומגלה לנו אלקותו יתברך בחדושי תורתו שמחדש בדרכים נפלאים לדור דור.

אסור להיות עצל ורפה ידיים, רק להיות איש חיל ומזרז וחזק ואמיץ בדעתו, לראות ולהבין הרמזים שהצדיק מרמז בלבנו בכל יום ובכל עת ברמזיו הקדושים, כי עדיין ה' אתנו ועמנו ואצלנו וכו', ומחזק אותנו בהתחזקות נפלא בלי שעור שלא נירא ולא נחול ולא נפחד כלל, כי ה' אתנו תמיד בכל מה שעובר עלינו, לא יטש ה' את עמו בעבור שמו הגדול.

צריך להגדיל השכל ולהעמיק מחשבתו ולהיות שכלו שט ופורה ומעופף בתוך קדשת הדעת של הצדיק שהוא עיקר התיקון.

עיקר קבלת המוחין והדעת שהוא גדר האדם, הוא לזכות להסתכל היטב על אור השכל והחכמה שיש בכל דבר ולהתקרב על-ידי זה לה' יתברך ולהכיר אותו ולעבדו יתברך על-ידי כל הדברים שבעולם, ולהכניע ולבטל הכסילות והבהמיות של חכמות חיזוניות ופילוסופיות וכלל כל התאוות והמידות רעות שהם רוח שטות ושגעון ומעשה בהמה ממש הנמשך מבחינת מלכות הרשעה.

לפעמים מתנכל הבעל-דבר והסטרא אחרא ומעקם לבו בבחינת מוחין דקטנות ורוצה לרחקו על-ידי זה מה' יתברך, דהינו שאומר בלבו, וכי ראוי אני שיעשה ה' יתברך לי נסים כאלה, הלא אני יודע חטאי ופשעי המרבים, ומחמת זה אינו מאמין בדברי הצדיק הרוצה לגאלו ולהשיבו באמת לה' יתברך. כמו שראינו כמה וכמה שנתרחקו על-ידי זה, מחמת שהם יודעים לכלוכם וטינופם בעוונות, רחמנא ליצלן, ואינם מאמינים בכח הצדיק שאפשר לגאלם, ובפרט כשבא עליהם יסורים ומרירות בגשמיות ורוחניות הם אומרים בנפשם, הלא אני רואה שאין ה' יתברך רוצה לקרבני, כי בודאי אי אפשר לקרב פגום כמוני.

כשה' יתברך רוצה לרחם על האדם ולהושיעו, עיקר ישועתו על-ידי הצדיק האמת הגדול במעלה מאד שהוא בחינת דוד משיח, שהוא ממתיק כל המוחין דקטנות ותכלית קטנות דקטנות עד קצה האחרון עד אין תכלית, הכל הוא

ממתיק בשרשו העליון הגבוה והנורא מאד, משרש העליון של כל המוחין שהוא בחינת 'אין', שהוא למעלה מכל המוחין דגדלות וקטנות ששם כלא חד והכל נמתק שם. והצדיק הזה דייקא הוא יכול לעזר ולהושיע את כל הדלים והשפלים שבעולם, כמו שכתוב: "יחס על דל ואביון ונפשות אביונים יושיע". ועיקר העניות והדלות הוא העניות מדעת התורה והמצוות, שהוא רחוק מה' יתברך חס ושלוס, וכשזה העני במעשים רואה פחיתותו ושפלותו, בפרט כשמרגיש חובותיו שהוא חייב לה' יתברך על-ידי עוונותיו ופשעי הרבים, כשהוא מתחיל להתמרמר לפני ה' יתברך בלב נשבר ונדכא מאד ומפרש צערו ושיחתו לפני ה', בודאי תפלתו יקרה וחשובה מאד מאד לפני ה' יתברך ופותחת כל תרעין וכו', אבל אף-על-פי כן עדיין אין לה כח לפעל פגלתה בשלמות מחמת תקף הדינים שהוא בחינת מוחין דקטנות, כי הוא עני מן הדעת, ועל-כן עיקר ישועתו על-ידי הצדיק הגדול האמתית שהוא בחינת משיח שהוא משתף עצמו עם אלו העניים אף-על-פי שפגמו מאד ועשו מה שעשו, אף-על-פי כן רחמיו מתגברים עליהם והוא מוריד עצמו אליהם ועושה עצמו כמותם וגרוע מהם, כי הוא ענו מכל האדם אשר על פני האדמה ואף-על-פי כן אינו נופל למחין דקטנות חס ושלוס, שזהו בחינת תכלית שלמות הענוה של בחינת משה משיח שאין אנו יכולים להבין זאת.

הצדיק בתקף קדשתו וחכמתו הנשגבה והנוראה, הוא מסלק הכל ומתנהג עצמו בתמימות ופשיטות.

שיחות

(מ' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

... המעשה של ה'שבע בעטלירס', המעשה של ה'שבע בעטלירס'.. הוא מראה לכל העולם בכל דבור של המעשה, הוא מראה להם שיש רק אדם אחד, יש רק רבי נחמן, רבי נחמן מברסלב! רבנו הקדוש כבש כל העולם רק בדבור אחד של המעשה של ה'שבע בעטלירס', הוא אמר: "אם לא הייתי יודע רק המעשה הזה של 'שבע בעטלירס', הייתי גם-כן חידוש גדול בעולם!" הוא בעטלירס כאלה.. לא צריכים יותר, רק איזה מעשה של ה'שבע בעטלירס', מספיק על הכל, היה ראוי שכלם יהיו צדיקים וישליכו כל החכמות, וכך יהיה. אם היה להם שכל רק לידע איזה חתיכת מעשה, זה כולל כל העולם עם כל החכמות שלהם. הם צריכים להתבייש מכל דבור של רבנו. הם צריכים להתבטל ולהתבייש על כל דבור של רבנו. נו, זה ישנו בעולם ויבוא, יבוא הזמן! אני אספר לכם מה שהיה לפני שבעים שנה, היה איש עני וזקן שמו יוסף נח, הם היו זוג, איש ואשה, הם היו עניים שבקשו כמו בעטלר (קבצן), "תן לי, תן חתיכת לחם, תן לי..", כמו בעטלר.

אני ידעתי שבעטלר זה העניים הגדולים, הם הולכים ומבקשים איזה מתנה, איזה חתיכת לחם, אז ידעתי שזה בעטלר. ורבנו הקדוש הוא ספר מעשה של 'שבעה בעטלירס'. אני לא זכרתי בעטלר אחד, ורבנו הקדוש מספר לי מעשה של 'שבעה בעטלירס'.

ואני הייתי צועק בתפלה, אני אהבתי לצעק לשם בתפלה. אני זוכר את המטה עם האמא בזמן שנולדתי, אני זוכר שאני רציתי לאכל והאמא לא היה לה מספיק חלב, היא לא אכלה ולא שתתה, אני סבלתי! לא היה לי חלב לאכל... אני הייתי על שמחות וחתיכות ורקדתי שם כל-כך יפה, כולם היו עשירים, כולם נתבטלו ונבהלו מאד, הם אמרו: "מה, רקודים כאלה, מי רואה רקודים כאלה?"

לא ראיתי חיים כאלה, לא ראיתי שמחה כזו, חיים כאלה, מה שרבנו הקדוש גלה.. אבל חיים כאלה אין בעולם, רק בברסלב. החתן עם הכלה הם היו מתגעגעים מאד שיקבלו איזה דבור מרבנו הקדוש, והילדים היו מתגעגעים אחרי הבעטלר העור ואמרו: "אם הוא היה פה, היה שמח מאד. הוא משמח אותנו, מחזק אותנו, מרפא אותנו, מה הוא לא עושה בשבילנו!" ספורי מעשיות כאלה עוד לא היה בעולם, זה רק של משיח!

יש כבר 'ספורי מעשיות' כאלה, עד רבנו לא היה 'ספורי מעשיות' ולא היה 'לקוטי מוהר"ן' ולא היה כלום. לא היה, אין, כלל! אבל עכשו הבנים היו שמחים מאד, הם קבלו מתנות גדולות, 'ספורי מעשיות' ו'לקוטי מוהר"ן', היה שמח מאד.

מעשיות כאלה.. כל דבור הוא החיות של כל העולם! כל דבור שגלה רבנו! מעשיות כאלה שזה כל החיות של כל העולם, של כל ישראל, מעשיות כאלו.. אין מעשיות כאלו!

אנחנו שמחים, יש לנו כבר 'לקוטי הלכות' ו'לקוטי מוהר"ן' ו'לקוטי עצות', יש במה לשמח. ה'לקוטי מוהר"ן', 'לקוטי הלכות', מי יכול לתאר גדל השמחה והחיות מכל דבור ודבור שגלה רבנו. כל דבור ודבור - רפואות וישועות כאלה שהם מחריבים כל הצרות, שיהיה עולם אחר לגמרי, עולם חדש. כל היהודים יהיו שמחים ומרקדים. יהיה שמחה גדולה, ירקדו כל העולם בכל המקומות. הוי איזה שמחה יהיה כשיתגלה דבור אחד מהמעשה, יהיה שמחה כזה.. בכל בית רק ישמחו וירקדו, בכל בית ובכל רחוב יהיה שמחה ורקודים. יש לנו כבר ברוך השם המעשה של 'בעל-תפלה', יש לנו כבר המעשה של 'השבעה בעטלירס', כל העולם ישמחו וירקדו מאד. ה'יש מעשיות כאלה בעולם חוץ מברסלב! המעשה 'מהבעל-תפלה' והשבעה בעטלירס'.

אוי יוי יוי, מעשה של 'בעל-תפלה'...

בקשו העולן שלכם בכתובת
SHABAT.BRESLEV@gmail.com